

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év február hó 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2013. év október hó 14. napján kelt 16.B.126/2012/25. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés büntetés tartamát 7 (hét) év 6 (hat) hónapra súlyosítja.

Az ítélet bevezető részében a tárgyalási napok közül a 2013. szeptember hó 17. napjára történő utalást mellőzi, egyúttal a 2013. szeptember hó 25. napját feltünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A vádlott tartózkodási helye:

A másodfokú eljárásban felmerült 12.700,- (tizenkettőezer-hétszáz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. október hó 14. napján kelt 16.B. 126/2012/25. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki emberölés büntette kísérletében (Btk. 160.§ (1) bekezdés) és magánlaksértés büntettének kísérletében (Btk. 221.§ (1) és (2) bekezdés a.) és c.) pont, (4) bekezdés), ezért halmazati büntetésül 6 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűntügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a büntetés súlyosítása, míg a vádlott és védője enyhítését jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 1224/2013/1. számú átiratával az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi perorvoslatot nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a szükséges bizonyítékokat beszerezte, és értékelési körébe vonta. Azok okszerű mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A cselekmény elbírálása során törvényesen alkalmazta az új Btk. rendelkezéseit, ennek indokait helyesen fejtette ki. Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmények minősítése is törvényes. A bűnösségi körülményeket alapvetően helyesen jelölte meg, azok kiegészítendő azzal, hogy a vádlottat korábban személy elleni erőszakos bűncselekmények miatt ítélték el, amely további súlyosító körülmény. Ugyanakkor nem súlyosító körülmény az ügyészi fellebbezésben írt azon tény, hogy a vádlott a létfenntartáshoz szükséges jövedelemmel nem rendelkezik és hajléktalan életmódot él. Az elsőfokú bíróság bár indoklásában a Btk. 80.§ (2) bekezdésében írt középértékes büntetés kiszabási előírást helyesen észlelte, mégsem annak megfelelően szabta ki a joghátrányt. A bíróság által alkalmazott mérték nem elégséges a büntetés céljainak eléréséhez, ezért a büntetés súlyosítását tartotta indokoltnak. Értelemszerűen az enyhítésért bejelentett fellebbezést nem tartotta megalapozottnak. Indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben lényegesen hosszabb tartamú fő- és ehhez igazodó tartamú mellékbüntetést szabjon ki, egyebekben pedig az ítéletet hagyja helyben. Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A vádlott védője perbeszédében enyhítését bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint a vádlott módosult tudatállapotban volt, ez motiválta cselekményét. Esetében a büntetés célja rövidebb tartamú szabadságvesztéssel is elérhető, a büntetés tartamának csökkentését indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán bűnösnek vallotta magát, a cselekményeket megbánta, bár azok egy részére nem emlékszik.

A Fővárosi Ítélet tábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta.

Valamennyi olyan bizonyítékot értékelési körébe vont, amelyek a tényállás megállapítása szempontjából relevánsak voltak.

Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdés a.)-d.) pontjaiban írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért azt a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A tényállás személyi részében az erkölcsi bizonyítványa adatai alapján ugyanakkor rögzíteni szükséges, hogy **vádlott** az elsőfokú bíróság által korábbi elítélésként feltüntetett Ózdi Városi Bíróság B.733/1995/61. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés büntetésből feltételes kedvezményrel szabadult 2000. július hó 4. napján, a büntetést 2000. november hó 18. napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2007. október hó 1. napján jogerőre emelkedett 6.B.XI. 2027/2006/3. számú ítéletével csalás vétsége miatt 34.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

A vádlottal szemben további eljárás nincs folyamatban.

Az ítélet tábla észlelte, hogy nyilvánvaló leírási hiba folytán az ítélet 2. oldal 2. bekezdésében a vád leírásánál a 2012. évi C. tv. helyett 2013. évi C. tv. szerepel, melyet javítani szükséges.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat helyesen értékelte, melynek indokát is adta. Iratszerűen rögzítette a vádlott és a tanúk vallomásait, az igazságügyi szakértők véleményét. **vádlott** a tárgyalási szakban lényegében felelősségét már elismerte, a tanúk által állítottakat nem vitatta, csupán emlékezetének hiányosságaira utalt, mellyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyes álláspontot foglalt el.

Helyesen alkalmazta a törvényszék az elbíráláskor hatályos új büntető törvényt, mert annak rendelkezései összehatásában a vádlottra lényegesen kedvezőbbek. Az indokolás e körben csak azzal egészítendő ki, hogy a magánlaksértés büntette kísérletének megállapított minősített esetét az elbíráláskor hatályos törvény 1-5 évig, míg az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv. 271.§ (3) bekezdése 0-5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendelte büntetni, melynek nincs relevanciája, figyelemmel a súlyosabb bűncselekmény 5 éves minimum tételére.

A cselekmény minősítését illetően az ítélet tábla a törvényszék álláspontjával maradéktalanul egyetértett. Az ítélet 10. oldal 3. bekezdésétől 11. oldal 1. bekezdésig kifejtettek helytállóak.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság többnyire feltárta. További súlyosító körülmény a fellebbviteli főügyészség átiratának megfelelően, hogy a vádlott korábban is többször volt erőszakos cselekmények miatt felelősségre vonva.

A vádlott által elkövetett súlyosabb cselekmény büntetési tétele 5-15 évig terjedő szabadságvesztés, míg az enyhébb megítélésű cselekményt a törvényhozó 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A szabadságvesztés az elsőfokú bíróság által hivatkozott jogszabályhelyekre figyelemmel 5 és 20 év között szabható ki.

A közép mérték a Btk. 80.§ (2) bekezdése alapján 12 és fél év.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő körülmények nyomatékával indokolta a középértéktől történő lényeges eltérést. Az ítélet tábla megállapította, hogy az emberölés büntetnének kísérleti szakban maradása nem képez nagy nyomatékú enyhítő körülményt, mert az - ahogyan azt a törvényszék helyesen rögzítette - a vádlotton kívülálló okból a szerencsének volt köszönhető. A sértett megbocsátása és a vádlott megbánása valóban enyhítő körülmény, ugyanakkor súlya nem olyan, amely a középértéktől 6 és fél éves eltérést tenne lehetővé a vádlott javára. Mindezt az ítélet tábla a vádlott főbüntetését lényegesen, 7 év 6 hónapra súlyosította. Értelmszerűen az enyhítésért bejelentett fellebbezések nem vezethettek eredményre. A vádlott előéletét is figyelembe véve enyhébb büntetéssel a büntetési célok nem érhetők el a védői hivatkozással ellentétben. A vádlott védő által hangoztatott tudatállapota a vádlott javára büntetés kiszabást befolyásoló tényezőként nem vehető figyelembe.

Helyesen állapította meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a törvényszék börtönben, és törvényes annak megállapítása is, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítása is megfelel a Btk. rendelkezéseinek.

Az elsőfokú bíróság bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezése alapvetően helyes, felhívandó ugyanakkor a Btk. 72.§ (1) bekezdés a.) pontja és (3) bekezdése. E törvényhelyek kimondják, hogy el kell kobozni azt a dolgot, amelyet a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használtak, ugyanakkor ha a tulajdonos az elkövetésről előzetesen nem tudott, az elkobzást nem lehet elrendelni, ha a dolog nem az elkövető tulajdona, kivéve ha az elkobzás mellőzését nemzeti kötelezettség kizárja.

Jelen esetben a bűnjeljegyzéken 2. és 4. alatt jelzett kések **tanú** tulajdonát képezik, aki a cselekmény elkövetéséről előzetesen nem tudott, ugyanakkor a bíróság megkeresésére úgy nyilatkozott, hogy e tárgyakra az eljárás befejezését követően sem tart igényt. Mindezt lefoglalásuk megszüntetése és a megsemmisítésükről történő rendelkezés törvényes.

A bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés ugyancsak helytálló.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az ítélet bevezető részében feltüntetett 2013. szeptember hó 17. napján a bíróság érdemi tárgyalást nem tartott, ezért e napra történő utalást mellőzni kellett, ugyanakkor érdemi tárgyalás volt 2013. szeptember hó 25. napján, melyet az ítélet tábla pótlólag megjelölt.

A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be.361.§ szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig eltelt időt az ítélet tábla a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelte beszámítani.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az ítélőtábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította, annak viselésére a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte.

Budapest, 2015. február hó 10. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2013. október hó 14. napján kelt 16.B.126/2012/25. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 2.Bf 10/2014/12. sz. ítéletével eszközölt változtatással 2015. február hó 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2015. február hó 10. napján

. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő